

1961

RUGSĒJIS

Nr. 7

E. MULIOLIE

eglutė

vaikų laikraštėlis

TURINYS

	psl.
Medinukas — Danutė Lipčiūtė	3
Marijos ašaros — Pušėlė	7
Tir-lir-ly — Jonas Minelga	9
Mano Atsiminimai (šunelis Apis) —	
El. G-ė	10
Mūsų kūryba	13
Mokykloje — M. Olkinaitė	14
Linksmiau	15
Karalaitės ašaros	16
Dūmai — paruošė A. Prapuolenytė ..	18
Paskutinis sapnas žemėje —	
J. Juozukas	19
Antanukas keliauja — A. Bendorius	25
Mislės	26
Algis ir Alytė	27
Truputį pagalvok	28
Katytės galvosūkis	29
Pas skaitytojus	30
Konkursas mažiesiems rašytojams ..	31
Galvosūkių atsakymai	31
Šventės ir vardinės — St. Yla ir	
A. Salys	32

RUGSĖJIS
1961

LEIDŽIA

Lietuvių Kultūros Institutas

REDAGUOJA IR ADMINIS-
TRUOJA Nekaltai Pradėtosios
Marijos Seserys

Prenumerata metams — \$4.00,
atskiras numeris 40 centų. Pini-
gus, užsakymus, adresų pakeiti-
mus ir raštus prašome siųsti ir
visais redakcijos ir administra-
cijos reikalais kreiptis:

“EGLUTĖ”,
Immaculate Conception Convent,
R. F. D. 2,
Putnam, Connecticut

ILIUSTRACIJOS

Eglė Multiolienė — psl. 1, 32.

Aldona Simutytė — 3, 4, 5, 6,
10, 11, 12, 16, 17.

P. Osmolskis — 9, 14, 15.

E. Imbrasaitė — 27.

EGLUTĖ — THE LITTLE FIR.
Magazine for children. Publish-
ed monthly except July and
August, by the Lithuanian Cul-
tural Institute. Office of Pub-
lication, Immaculate Conception
Convent, R. F. D. 2, Putnam,
Connecticut. Subscription \$4.00
yearly. Single copy 40¢. Entered
as second class matter March
27, 1952, Putnam, Connecticut,
under the act of March 3, 1879.

Immaculata Press,
Putnam, Connecticut

MEDINUKAS

Danutė Lipčiūtė

Paklausykit, vaikai,
Pasakėlės senos,
Gal tai buvo tikrai,
kas gi tai sužinos?

Jie gyveno vieni
toj trobelėj kuklioj:
du žmogeliai geri
arti miško, kalvoj.

Žmona vaiko kasdien
Dievo prašė karštai,
o nustojus vilties,
ėmė džiūti visai...

Ir išpiovė žmogus
medžio lėlę tada.
"Va, tau bus čia sūnus,
nebebūsi viena"...

Ar tikėsit jūs man?
ta medinė lėlė
gyva tapo jinai...
Ir sūnus, ne duktė!

Darbus dirbo visus
Medinukas laukuos,
visad geras, meilus —
tau padės, padėkos...

Vyras džiaugės labai,
kad žmona jo linksma,
Medinukas abiem —
lyg saulutė šilta.

Tik miškan kai nueis,
tik kai girion nuklys,
slaptos medžių giesmės
vis klausys ir klausys...

Vieną dieną jisai
iš gimtųjų namų
iškeliavo visai
į tankynę miškų...

Ak, nuliūdo širdis
Medinuko mamos!
Kas suras, pasakys,
kas man jį suieškos?...

"Tu nueiki miškan", —
tarė paukštis šnekus, —
viršūnėlių lopšy
miega tavo sūnus"...

Skanumynai krepšy
kvepia pienu, medum,
džiaugsmas aidi širdy:
tik tak tak, bum bum bum...

"Medinuk sūneliuk,
ant kojelės apsisuk,
greitai valgyt tu pribūk."

Taip dainavo andai
Medinuko mama,
taku girios skubiai
pintine nešina.

Ir diena iš dienos
ji laiminga, žvali,
žodžiais vis tais pačiais,
kaip jį šaukia, girdi.

Ir išmoko žodžius
raganėlė pikta,
pagalandus nagus,
muša medį kakta.

Džiaugsmas varsto akis:
tai kąsnelis gardus!
Jau kalena dantis
ir kartoja žodžius...

"Medinuk sūneliuk,
ant kojelės apsisuk,
greitai valgyt tu pribūk."

Bet, o varge, storai
ji užstaigia miške,
lyg vilku būt jinai.
"Ne mama tu, oi ne"!...

Medinukas gudrus
ją pažino tuojau,
jį viršūnė pasups, —
"Raganėle, bėk sau"...

Bet padūko pikta,
medį griaužti jinai,
lyg pjūklą, mašina
užsispyrus tikrai.

Medinukui baugu,
jau siūbuoja jisai,
Bet kas ten? Pulkeliu
skrenda sau gulbinai.

"Man plunksnelę tiktai,
tik pūkelį, draugai!"...
Prašo jis neramus
šilkasparnius paukščius.

Supleveno sparnai,
lyg paguoda kančioj
ir apsnigo baltai
Medinuko pečiai.

Bet dar skrist persunkus,
Jį pačiups ragana.
Kas pavojų nustums?
Kur pagalbos ranka?

Štai žąsų klykiančių
mato pulką jisai
ir paprašo jis jų
taip švelniai, mandagiai:

"Man plunksnelę tiktai,
tik pūkelį, draugai..."

Balta rūko puta
švyti melsvas dangus,
dengia skraistė lengva
Medinuko pečius.

"Bet dar skristi sunkul!
Kas ateis man padėt?
Medis ima jau linkt.
Ak, kur man pasidėt?"

Tik staiga iš kažkur
atskubėjo audra,
apsiniaukė dangus,
verkė, šniokštė giria.

Medis lūžo sunkus,
žaibas kirto taikliai
ir suskaitė metus
Raganėlei piktai.

Medinukas tada
vėl sugrįžo namo,
lyg saulutė šilta
ton trobelėn kuklion.

Žmogeliukai abu
vėl laimingi tikrai
su sūnum tuo gudriu
tebgyvena tenai...

MARIJOS AŠAROS

Pušelė

Deganti vasara slinko rudeniop. Ilgi saulės spinduliai pamažu trumpėjo ir vėso. Pušaitėmis nusagstytais Šiluvos kalneliais slinko gestanti vasara. Vėjas, atsisveikindamas laukų žiedus, nubanguodavo kauburėliais, jo atsikvėpimą pajutusios pušaitės lenkėsi ligi liemens, kabinėjosi viena už kitos ir glaudėsi žaliom viršūnėm.

Vėsiam pušynėly krykštavo vaikai. Nuo ankstyvo pavasario jie čia atsivarydavo būrį gyvulių ir saugodavo juos nuo ryto ligi vakaro. Saulės nudeginti ir vėjo nupustyti veideliai švietė nekaltumu. Vaikai šokinėjo nuo akmens ant akmens, lenktyniuodami, kuris toliau nušoks. Iš pagaliukų statė sodybas, o iš smulkių akmenėlių tiltus. Vieną akmenį, kuris buvo labai didelis, jie pavadino "akmeniniu miestu".

Vieną dieną, kai gyvuliai prisisotinę sodrios žolės sugulė slėnyje, vaikai ramiai žaidė netoli savo "akmeninio miesto". Staiga jie pamatė nuostabų reginį. Ant to didžiulio akmens stovėjo jauna, labai graži ponja, su vaikelio ant rankų, o iš jos akių riedėjo ašaros ir krito ant akmens. Vaikai nusigando. Grūdosi vienas prie kito ir, netardami nė žodžio, baimingai žiūrėjo į verkiančią malonią ponją.

Vakare, kai sugrįžo į namus, papasakojo ką buvo matę ant to didžiulio akmens. Žmonės pradėjo rinktis į tą vietą, norėdami pamatyti tą nuostabią ponją. Tada Šiluvoje nebuvo katalikų bažnyčios, ji buvo sudeginta, o jos vietoje pastatyta kalvinų cerkvė ir ten gyveno pastorius. Kai kalvinų pastorius sužinojo, kad vaikai ant didžiojo akmens matė kažkokią ponją ir dabar ten renkasi žmonių būriai, jam labai nepatiko.

Vieną dieną, kai prie akmens buvo ne tik vaikai, bet ir būrys žmonių, pastorius atėjo juos išbarti, ko jie čia renkasi. Tada gražioji ponja su kūdikiu ant rankų vėl pasirodė ant akmens ir iš jos akių riedėjo ašaros.

— Kas tu esi ir ko nori? — paklausė pastorius.

— Čia buvo garbinamas mano sūnus, o dabar ariama ir sėjama, — atsakė pasirodžiusioji. Senieji žmonės prisiminė, kad prieš daugelį metų toje vietoje buvo katalikų bažnyčia. Kalvinai ją sudegino ir buvo išlikęs tik tas akmuo altoriaus vietoje. Vienas aklas senelis prisiminė, kad ten turėtų būti užkasta skrynčia su bažnytiniais rūbais ir Marijos paveikslu. Kai akklasis senelis buvo atvestas prie to akmens, jis atgavo regėjimą ir nurodė, kurioje vietoje užkasta skrynčia. Ją atkasę, rado Marijos paveikslą ir kitus bažnytinis daiktus. Prie to akmens įvyko daug stebuklų.

Žmonės ten rinkosi ir meldėsi. Bažnyčios vyriausybė ištyrusi tą apsireiškimą ir stebuklus, pripažino jų antgamtinį tikrumą. Tai buvo 1608 metais. Tas Marijos pasirodymas ir jos ašaros paveikė ne tik tą reginį mačiusius šiluviečius, bet ir visą lietuvių tautą. Toje vietoje, kur apsireiškė Marija, buvo pastatyta bažnyčia. Tuoju pradėjo nykti kalvinių cerkvės, o jų vietoje išaugo gražios katalikų bažnyčios. Ir dabar Lietuvoje kiekvienais metais rugsėjo 8 d. per Šilinės atlaidus Šiluvon renkasi minių minios, iš visų Lietuvos pakraščių ir iš užsienio pagarbinti Marijos ašaras ir prašyti tvirtybės kenčiančiai tautai.

Gabalėlis to akmens, ant kurio stovėjo apsireiškusi Marija, yra Putname, Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserų vienuolyne, įdėtas Šiluvos Marijos statulos pedestale.

TIR - LIR - LY

Jonas Minelga

Tir-lir-ly, tir-lir-ly,
Šoka kiškis pašily.
Per griovelį strikt-pastrikt,
Per kupstelį drikt-padrikt.

Tir-lir-ly, tir-lir-lia,
Po eglaitė, po žalia,
Voverytė, tū-tū-tū,
Prie kraitelės riešutų.

Tir-lir-ly, tir-lir-liu,
Piemenėlis rageliu.
Tuoju saulutės spinduliuos
Visa žemė tirlirliuos —

Tir-lir-ly, tir-lir-ly,
Tirli-tirli, tir-lir-liu ...

MANO ATSIMINIMAI

pasakoja
šunelis
Apis...

El. G-ė

Dažnai girdėjau kalbant apie atsiminimus: vieni juos rašo, kiti skaito ir ginčijasi, kas ten gerai, kas blogai parašyta. Man atrodo, kad atsiminimus ar dienoraščius rašyti yra naudinga ir pats nutariau išbandyti savo sugebėjimus.

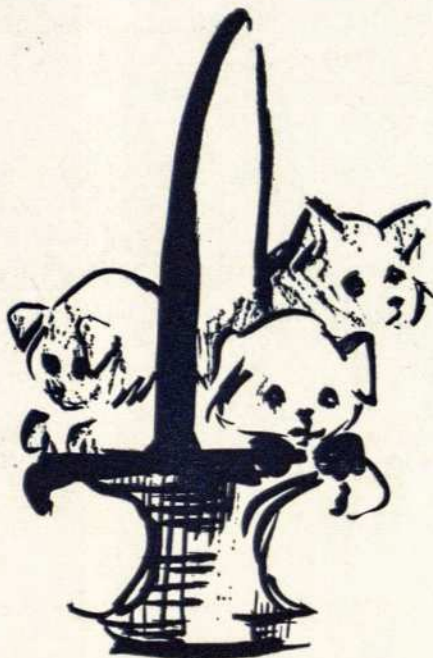
Esu nei mažas, nei didelis, gelsvo plauko, aviganių giminės. Papilvė ir kojos baltos, viena ausis stačiai stovi, kita pusiau nulenкта. Iš to galite mane atskirti, kad nesu kaip kiti šunys.

Gimiau prieš šešias žiemas mažojoje miškų sodyboje. Buvome septyni broliai, visi riebuiliai kudliukai. Miegojome daržinės kampe ant pakloto čiužinio. Mūsų motina kasdieną mus išprausdavo, iš visų pusių laižydama mūsų kai liukus ir sočiai privalgydindavo. Kai paaugome, leido mums žaisti kieme. Kad žinotumėt, kaip mums ten buvo smagu! Bėgiojom, vartėmės, ėjome vienas su kitu imtynių. O kai pavargdavome, suguldavome prie motinos šono ir šildydavomės prieš saulutę. Tačiau neilgai teko taip džiaugtis šeimos laime.

Vieną dieną mūsų šeimininkas ilgai mus žiūrinėjo, kilnojo, pagaliau atrinko mane ir du mano broliukus. Sudėjo mus visus į krepšį ir nunešė mus į tokį mažą namuką kieme: žmonės jį vadina automobiliu. Jis krutėjo, dvokė benzinu (o mes šunys labai nemėgstame to kvapo) ir leido neįprastus garsus. Iš baimės net loti bandžiau!

Mus kažkur vežė. Pagaliau sustojo, durys atsidarė ir leido mums pabėgioti. Nėra kvailių, pagalvojau sau. Daugiau manęs į tą krepšį nesukišite, — ir pasileidau bėgti,

kur akys mato. Šeimininkas ne tuoj pastebėjo, o kai ėmė vytis, buvau jau toli ir tuoj pasislėpiau krūmuose. Po kiek laiko šeimininkas nutarė, kad neapsimoka manęs jieškoti, susidėjo automobilin mano broliukus ir nuvažiavo tolyn.

Buvau laisvas. Bėgau į vieną pusę, į kitą, bet nei namų, nei savo motinos neradau. Išalkau. Gatvėmis zujo įvairių spalvų automobiliai, praeidavo nepažįstami žmonės ir šunys. Ėmiau iš baimės drebėti ir gailiai unkšti. Pro šalį ėjo maža mergaitė, jai pagailo manęs, pasilenkė, užkalbino ir paglostė. To man ir reikėjo. Nurimau ir atsekiau ją iki jos namų. Mergaitė įleido mane vidun, davė šilto pieno, prisilakęs atsiguliau prie jos kojų. Bet atėjo tokia pikta sena šeimininkė. “Kaip tu galėjai pasisavinti svetimą šuniuką?” barė ji savo anūkę. “Nunešk jį man tuojau ten, kur radai; jo savininkai tur būt laksto po visą apylinkę, jieškodami savo lepunėlio!” Apsiverkusi mergaitė nunešė mane iki mūsų susitikimo vietos, pastatė ant žemės ir nubėgo namo. Aš gi pasileidau vytis savo geradarę. Dėja, namų duris radau uždarytas.

Ką bedarysi — susisukau į kamuoliuką, prisiglaudžiau prie slenksčio ir laukiau. Netrukus atėjo didelis žmogus. Įeidamas į namus vos neužmynė manęs. Laimei įsmu-

kau vidun tarp jo kojų. Ši kartą leido man čia pasilikti, net patiesė man guoliui kilimėlį ir dar kartą pavalgydino.

Dideli, balti namai su sodu tapo mano nuolatine buveine. Gera man ten buvo, šilta ir sotu. Tačiau mano avigania šuns prigimtis traukė mane į laukus: kai išleisdavo mane kieman pabėgioti, neiškėsdavau nepasprukęs kiek galima toliau. Laukų, tiesa, nerasdavau, bet paklysdavau tarp daugelio namų, neatraskdamas kelio atgal. Mano šeimininkai, nesulaukdami manęs pareinant, eidavo jieškoti. Pamatęs kurį namiškių, bandydavau nuo jų pabėgti, bet neilgam. Prisilakstęs būdavau labai išalkęs, o mano geros šeimininkės rankoje staiga atsiradusi dešrelė taip skaniai kvėpėdavo. Kaip čia pačiupus tą skanumyną? Ir nepajusdavau, kaip įsižiūrėjęs į dešrelę, atsidurdavau šeimininkės rankos užnerta ant virvutės. Po dviejų ar trijų tokių pabėgimų, nustojau pasitikėjimo: į lauką tegalėjau išeiti priištą prie grandinėlės, kurios kitą galą laikė mano šeimininkė. Tik pavasarį, kai oras atšilo ir visos namų durys būdavo atdaros, galėdavau laisvai išeiti į lauką.

(Bus daugiau)

MŪSŲ KŪRYBA

ATOSTOGOS 1960 m.

(Rašinėlis premijuotas pirmą premiją, skirtą Toronto Lietuvių Bendruomenės)

Atostogas praleidau mieste. Bet ir mieste, turint laiko, galima labai daug naujo pamatyti.

Buvau nuvažiavusi į zoologijos parką. Ten yra labai daug visokių gyvulių, žvėrių ir paukščių. Vieną kartą, nuėjusi prie tigrų narvo, labai nusigandau. O buvo taip: zoologijos parko darbininkai šėrė kitus žvėris mėsa. Tigras, būdamas alkanas, užuodęs mėsą, pradėjo staugti. Tas jo netikėtas staugimas, man negirdėtu, dideliu ir žiauriu balsu, sukėlė didelį šiurpą...

Nė nepajutau, kaip atsiradau prie zebrių. Zebrai, tai savotiški—margi arkliai. Apžiūrėjau visus gyvulius, žvėris ir paukščius; jų yra daug ir įvairių. Mano ypatingą dėmesį atkreipė povas. Povas yra naminis paukštis. Jis turi nepaprastai gražias ir puošnias plunksnas. Ant savo galvutės turi gražią "kepurę". Uodegos plunksnos yra labai ilgos ir nepaprastai gražių ir įvairių spalvų. Kai povas išskleidžia savo uodegą, iš toliau žiūrint atrodo kaip vaivorykštė.

Aplankiau gamtos muzėjų. Muzėjus suskirstytas į skyrius. Viena name skyriuje sukrauta iškastos: anglis, geležis, auksas, sidabras ir daug kitokių. Kitame senoviški indėnų ginklai, jų ap-

rangos, maisto, namų apyvokos reikmenys ir t. t.

Dar kiti skyriai suskirstyti į tautinius ir religinius. Kitur sukrauta visa, ką žmonės naudojo prieš daug šimtmečių. Visokių įvairių įvairiausių įrankių, žemės ūkio padargų, drabužių, apavo ir t.t.

Mano ypatingą dėmesį atkreipė didžiulis globusas — tai "mūsų žemė". Apačioje vanduo sruvena, šonuose kitos "planetos" ir "saulė", kuri apšviečia ir šildo "mūsų žemę" ir kitas "planetas". Ten pat parodoma ir "žemės vidus".

Dar kituose skyriuose visokių gyvulių, žvėrių ir įvairiausių paukščių iškamšos. Viskas buvo man nauja, nematyta ir įdomu. Norint viską aprašyti, užtruktų ilgai ir reiktų parašyti didelę knygą.

Per atostogas aplankiau dar daugiau Toronto įžymesniųjų vietų bei parkų.

O. M. Virbūnaitė

MŪSŲ SOSTINĖ — VILNIUS

(Rašinėlis premijuotas antrą premiją, skirtą Toronto Lietuvių Bendruomenės)

Vilnius yra vienas iš seniausių miestų Lietuvoje, įkurtas kunigaikščio Gedimino, kaip padavimas sako. Jis yra ir vienas iš gražiausių. Per miestą teka Vilnelė ir Neris upė. Jos pakrantės vadinamos Panerių kalnais. Tie kalnai kyla už miesto. Apylinkėse žaliuoja laukai ir miškai, mėlų-

MOKYKLOJE

M. Olkinaitė

Jau prabėgo vasarėlė,
Ir ruduo atėjo greit.
Žiūriu – ogi jau šiandieną
Į mokyklą reikia eit.

Aš pasiėmiau į ranką
Knygas, plunksnas, pieštukus
Ir, nuėjus į mokyklą,
Jau radau draugų pulkus.

Kaip mokykloje čia gera
Pasižaist gražiai, linksmai!
Bet ir mokytis pradėkim,
Tik mokykimės gerai!

nuoja ežerai. Vilniaus bažnyčios yra stipriai ir gražiai pastatytos. Augštai ant kalno stovi Gedimino pilis, iš kurios kunigaikščiai kovojo už mūsų sostinę ir valstybę. Vilnius yra Lietuvos širdis, plakanti meile savo žmonėms. Vilnius senovėje buvo apsuptas stipriomis sienomis, saugančiomis nuo priešų.

Vilniaus Aušros Vartai turi koplytėlę, kurioje yra įkeltas stebuklingas Švč. Panelės Mari-

jos paveikslas. Vilnius yra lyg mūsų lopšys, į kurį pavargę norėtume grįžti ir pailsėti. Tenai žmonės aukurus po ąžuolais kūrendavo ir ąžuolų miškuose melsdavosi. ąžuolai yra stipriausi medžiai mūsų valstybėje. Mes turime būti stiprūs dvasia ir kūnu, kaip tie mūsų šimtamečiai ąžuolai. Ir mes tikime, kad vėl galėsime grįžti ir džiaugtis savo sostinėje, Vilniuje.

Vaidutė Kuprevičiūtė

O LIETUVA BRANGI

O Lietuva brangi,
Kokia Tu graži!
Tavo bangos, Tavo upės
Mane traukia pas Tave.

O Lietuva, o Lietuva,
Tavo vėliavos spalvos
Man niekas nepakeis,
Akyse man spindi visados.

Lietuva Tu gražioji,
Kur Tu gavai tokį gražų gintarėlį?
Kaip žiburys spindi akyse,
Tas viskas mane traukia pas
Tave.

Astra Ruzgaitė

LINKSMIAU

Juozukas, praeidamas su tėveliu
pro žaislų krautuvę, pamato lange
dūdele.

— Tėveli, — prašo jis, — nupirk
man tą dūdele.

— Dūdele? Niekad jos nepirksiu!
Tu neduosi man ramybės, ją birbin-
damas.

— Ne, tėveli, aš tik tada grosiu,
kai tu miegosi...

— Sakyk, Petriuk, koks tavo var-
das?

— Jonas.

— Kaip tai? Juk tu Petriukas.

— Tai kam klausai, kad žinai?...

Mokytojas: — Koks yra brangiau-
sias gyvūnas, — pasakyk tu, Anta-
nuk.

Antanukas: — Dramblys, pone
mokytojai.

Mokytojas: — Kodėl?

Antanukas: — Mat, jo visi kaulai
yra iš dramblio kaulo...

Maža Teklytė buvo žinoma, kaip
"Duktė Dr. Jurgaičio". Viena dieną
motina nusprendė, jog tai netinka-
mas tėvo pavardės naudojimas.

— Tekliute, jei kas tavęs paklaus,
kaip vadiniesi, atsakyk: Tekliutė, o
ne "Duktė Dr. Jurgaičio".

Po kelių dienų saldinių krautu-
vės savininkas paklausia jos:

— Mergyt, ar tu esi Dr. Jurgaičio
duktė?

— Aš taip maniau, bet mama pa-
sakė, jog ne...

(Prisiuntė Pr. Alšėnas)

Karalaitės ašaros

Kartą gyveno
labai graži
karalaitė, kuri
nemokejo verkti,
ir žmonės
pradėjo kalbėti,
kad ji neturi
širdies.

Karaliui šios kalbos
nepatiko, ir jis
paskelbė konkursą:

Iš visų pasaulio
galų atkeliavo konkursantai, bet niekas negalėjo
jos pravirkdinti.

Vieną dieną, prie
pilies vartų atėjo
tamsus Čigonas.
Rankoj jis laikė
paprastą medinę
dėžutę.

Atsiklaupęs prieš
karalaitę, jis atidarė
dėžutę. Karalaitė
nespėjo nosisukti, kai nuriėjo
dvi didelės ašaros iš jos akių!

Gatvėse

žmonės apsidžiaugė,
kad karalaitė tikrai turi širdį!

Tamsus Čigonas
ir jo karalaitė
laimingai tebe-
gyvena savo
karalystėje,
ir kartą metuose
karalaitė atidaro
dėžutę ir paleja
ašarų visų
žmonių
dideliam
džiaugsmui!

O kas buvo toj
stebuklingoj
dėžėj?
Nagi, trys
sukapoti
svogūnai!

D Ū M A I

Paruošė Aldona Prapuolenytė

Bekūrendami laužus pastebėjome, kad dažnai laužai rūksta ir per keletą minučių paskandina mišką pilkuose dūmų debesyse.

Kas yra tie dūmai?

Malkos, alyva, anglys ir kitos degančios medžiagos sudega tik dalinai ir dūmai yra nesudegusių medžiagų dalis. Tas nesudegusias liekanas randame ne tik laužavietėse, bet ir miestuose, valydami langus ir langines. Tai purvinas suodžių sluoksnis.

Suodžiai paskandina miestus tamsioje migloje, aptemdo dienos šviesą, sunaikina gėles ir medžius, pripildo mūsų plaučius kuro liekanomis.

Nors žmonės jau išrado krosnis, kuriose degdamos medžiagos nepalieka pėdsakų, deja, jie yra brangūs ir tik turtingieji gali jomis naudotis. Taip pat ir automobilių fabrikai pradėjo gaminti prie automobilių tam tikrus prietaisus, kurie surenka iš automobilio išėjusius alyvos ir benzino dūmus, juos paverčia nekenksmingais ir neerzinančiais mūsų akis ir plaučius.

PASKUTINIS SAPNAS ŽEMĖJE

J. Juozukas

(Dviejų veiksmų kalėdinis vaizdelis vaikams)

Veikia:	Rusas
Kaziukas (12 metų)	Rusė
Birutė (10 metų)	Angelas
Petriukas (8 metų)	Angeliukai
Marytė (7 metų)	Nykštukai ir
Kalinė	Vaikai

I VEIKSMAS

(Labai vargingas žemėje iškastos trobelės kambarys, tremtinių stovykloje Sibire. Sienos iš netašytų rastų. Langelis apšalęs. Kairėje ant poros dėžių padėtos lentos, kurios naudojamos lovos vietoje. Gale lovos kibiras, šluota ir krepšys. Viduryje kambario židiny, dešinėje senas nedengtas stalas ir kelios kėdės. Vaikai tvarko kambarį.)

MARYTĖ: Kaziuk, ar tikrai mes šiandien nieko nevalgysime iki mamytė pareis?

PETRUKAS: Kitais kartais tu vis ką nors pietų padarydavai.

BIRUTĖ: Ak, judu, mažiuliai, judu jau užmiršote, kad šiandien kitokia diena, negu visos. Šiandien Kūčios.

KAZIUKAS: Kūčių dieną ir Lietuvoje žmonės pasninkauja. O be to, iško mes rengsime Kūčias, jei pietus valgysime?

BIRUTĖ: Viskas jau baigiasi, o prieš šventes jie naujo davinio tikrai neduos.

MARYTĖ: Kodėl negalėtų duoti?

KAZIUKAS: Jie tyčia neduoda. Nori, kad žmonės šventėms nė duonos gabalo neturėtų ir išbadėję švenčių džiaugsmo nejaustų.

BIRUTĖ: O mes vistiek, nors ir alkani, nors ir suvargę, vistiek džiaugiamės, kad artėja Kalėdos.

PETRUKAS: Mamytė sako, kad ir Jėzulis gimė, kaip vargšas.

MARYTĖ: Ir jam buvo šalta.

KAZIUKAS: Mes čia parengsim Kūčias ir švęsime Jėzulinio Šventę.

BIRUTĖ: Ir mūsų kambarėlyje bus daugiau džiaugsmo, negu komisarų rūmuose.

KAZIUKAS: Tu manai, jie žino, kad rytoj Kalėdos? Visas dienas jie vienodai girtauja ir švenčia.

BIRUTĖ: Į namus, kur nėra meilės, Jėzulis neateina. Jis ten negimsta.

MARYTĖ: Gerai, kad pas juos Jėzulis negimsta, jie labai negerai.

- PETRUKAS: Jie nukankino mūsų mamytę ir tėvelį, ar ne Marytė?
- MARYTĖ: Tu nekalbėk. Man taip baisu. Aš bijau prisiminti. Tėvelis buvo taip sumuštas, kad aš jo nepažinau.
- PETRUKAS: Mamytė verkė, verkė tėvelio ir pati greit mirė.
- BIRUTĖ: Kur mes būtume dingę, jei Kaziuko mamytė mus nebūtų priglaidus? Kaziuk, mes tau ir tavo mamytei daug už ką esame skolingi.
- KAZIUKAS: Ar ne linksmau mums visiems kartu? Kai mano broliukai išmirė, man buvo taip liūdna vienam. Mamytė išeis į darbą, o aš viena verkiu ir verkiu. O dabar aš vėl turiu broliuką ir sesutes.
- BIRUTĖ: Bet pirma tavo mamytei reikėjo tik dvi burnas išmaitinti, o dabar penkios.
- KAZIUKAS: Mano mamytė visuomet sako, kad gyvenant meilėje ir juodos duonos kąsnis skanesnis.
- BIRUTĖ: Gera tavo mamytė. Kitaip jie mus būtų išvežę į prieglaudą, atskyrę vieną nuo kito. Mes ir lietuviškai būtume užmirę.
- PETRUKAS: Nė vienas kito nepažinę.
- MARYTĖ: Sako, nė vakarinės maldos prieglaudoje kalbėti neleidia.
- KAZIUKAS: To mamytė labiausiai ir bijojo. Sako, paims vaikus, užaugins bedieviais, nežinos nė, kad lietuviai esą. Ką gero dar ims tarnauti tautos priešams.
- BIRUTĖ: O kaip baisu!
- KAZIUKAS: Bet dabar renkime Kūčias. Judu šluostykite kėdes. Birute, tu denk stalą. Štai čia šieno. Vasarą sudžiovinau žolės saują. Mūsų Kūčios turi būti, kaip Lietuvoje.
- BIRUTĖ: Ot džiaugsis mamytė, kad mes visa, kaip Lietuvoje parengsime. Ji visuomet sako, nežiūrint visų vargų ir rūpesčių, mes turime išlikti lietuviais.
- KAZIUKAS: Aš supjaustysiu šitą sudžiūvusią duonutę, užpilsim saldžiu vandeniu, bus mūsų šližikai. Turime porą silkų. Mamytė sudžiovino grybų, tai ir bus puikios Kūčios.
- PETRUKAS: O eglutės, ar nerengsime, Kaziuk?
- MARYTĖ: Tavo mamytė sako, kad Lietuvoje, visuomet rengdavo Kalėdų eglutę.
- KAZIUKAS: Eglutės nerengsime, nes neturime nei žaislų, nei žvakičių. Kieme yra eglių. Visas jas Dievulis išpuošė Kalėdoms. Pilnos baltučio sniego, ir žibučių, tik tviska.
- BIRUTĖ: Jei rytoj nebus labai šalta, išeisim ir pasidžiaugsim.
- KAZIUKAS: Jau viskas paruošta, kaip tik mamytė pareis, galėsime kūčiauti.

- BIRUTĖ: Šiandien rodos ilgiau ir užtrunka.
- KAZIUKAS: Gal toliau dirbti nuvarė. Kiek dabar čia tos dienos. Sniego daugybė, tai iki parklampoja, nuvargę kaliniai.
- PETRUKAS: O gal koks kalinys pabėgo, tada visus ilgai namo neleidžia.
- MARYTĖ: Kad tik perilgai neužtruktų, taip baisiai šąla. Net čia šalta (pasipurto). O lauke?
- KAZIUKAS: Eikime čia prie ugnelės, čia šilčiau. (*Už langų švilpia vėjas*).
- BIRUTĖ: Ar girdite, lyg kas vaitoja?
- PETRUKAS: Gal dūšėlės?
- MARYTĖ: Mamytė sako, kad tos kur be kunigo mirė, tai vis grįžta į namus ir verkia. Aš bijau.
- KAZIUKAS: Mirusieji nieko mums nedarys. Gyvų reikia bijoti (*staiga už durų kojų beldimas. Vaikai šoka ir bėga prie durų*).
- VAIKAI: Mamytė, mamytė. (*Įeina kalinė*).
- VAIKAI: O kur mamytė?
- KALINĖ: O kaip aš jiems galiu tokią baisią žinią pasakyti? (*Pakėlusi akis augštin*). Dieve, kam atėmei vaikams motiną, našlaičiams globėją?! Kas jais rūpinsis. Kaip aš jiems galiu pasakyti.
- PETRUKAS: Ar mamytė neparėjo?
- MARYTĖ: Kur ji?
- BIRUTĖ: Gal antrą pamainą paskyrė dirbti?
- KAZIUKAS: Neprieteliai tokį šventą vakarą. O mes jos su Kūčiom laukiam.
- KALINĖ: O, Viešpatie, aš negaliu!
- KAZIUKAS: Kas yra, tetule?
- BIRUTĖ: Sakyk!
- KAZIUKAS: Gal jums silpna?
- KALINĖ: Silpna, leiskite atsisėsti. (*Vaikai pastato kėdę prie ugnies. Kalinė sėda skaudžiai atsidusdama*).
- KAZIUKAS: Kas yra?
- MARYTĖ: Ar skauda ką?
- KALINĖ: Oi skauda, skauda, širdis plyšta!
- BIRUTĖ: Gal vandens?
- KALINĖ: Aš negaliu, Viešpatie, vaikeliai!.. Vaikeliai, jūsų mamytė daugiau nepareis! (*pravirksta*).
- VAIKAI: (*Išsigandę*) Tetule, ką sakai, kas atsitiko?
- KALINĖ: Ji sukniubo sniege, kaip ir tūkstančiai kitų.
- KAZIUKAS: Ir niekas jos nepakėlė? Niekas nepadėjo jai atsikelti?
- KALINĖ: Sargybinis neleido. Jis ją pribaigė. Šautuvo buože užmušė!..

- VAIKAI: (*Klykdami*). Ką mes darysim, kur pasidėsime! Motinėle! Motinėle! (*verkia*).
- KALINĖ: (*Pro ašaras*) Neverkit vaikeliai, Dievas nuskriaustųjų globėjas, neapleis ir jūsų. Raminkitės, neapleis. Valgykit, mat viskas ant stalo stovi. Paskui eikite miegoti. Aš bėgsiu per stovyklą, gal rasiu kokį pažįstamą, kas apsiims jus priglausti, kad tik į prieglaudą neišvežtų. Sudiev, mažutėliai, sudiev, vaikeliai, rytoj aš sugrįšiu, gal su geresne naujiena.
- KAZIUKAS: Sudiev! Kokia gera jūs, tetule!
- MARYTĖ: Kaziuk, mes dabar jau valgysime Kūčių vakarienę?
- KAZIUKAS: Galite valgyti. Valgykite. Aš jau nieko nenoriu!
- PETRUKAS: Nenoriu ir aš.
- BIRUTĖ: Taip šalta. Aš noriu gulti.
- KAZIUKAS: Pasimelskime ir eikime gulti (*Iš karto visi meldžiasi tyliai, paskui Kaziukas*) Amžiną atilsį duok mamytei, Viešpatie. Ir amžinoji šviesa jai tešviečia. Amen.
- MARYTĖ: Dievuli, duok, kad tetulė rastų, kas mus priims. Aš taip bijau prieglaudos. Mes visi bijom!
- PETRUKAS: (*Keldamas*) Aš manau, kad mamytė dabar mus mato.
- BIRUTĖ: Ir jai liūdna, kad vieni likom.
- KAZIUKAS: Neverkim, tai ir jai bus bent kiek linksmiau. Ji pas Dievulį už mus meldžiasi.
- MARYTĖ: Man atrodo, kad visa tai neteisybė. Mamytė dar pareis.
- KAZIUKAS: O kad taip būtų, bet dėja...
(*Vaikai gula į lovą ir suminga. Kaziukas juos apklostęs užmiega prie ugnies. Įeina rusai*)
- RUSĖ: Ar tu neapsirikai. Ar tikrai boba iš šito numerio, kur šandien neparėjo?
- RUSAS: Neturėk jokios baimės. Aš ją pažinojau. Matai ir vaikai keturi. Vienas jos ir trys priglautiniai.
- RUSĖ: Na tai pajieškokim! Gal ką ir rasim? (*jieško*).
- RUSAS: Ne labai ką gali rasti šituos skuduruos!
- RUSĖ: O kodėl kiti randa? Žinai šitie žmonės iš buržuazinių kraštų, jie visko atsivežė ir žiedų ir laikrodžių, auksinių.
- RUSAS: O, kad rasčiau kokį laikrodį, tai visą bačką vodkos nusipirkčiau.
- RUSĖ: Tau tik vodka ir rūpi. Jieškok geriau. Jie moka pakavoti. Ir į skvernus įsiuva ir į plyšius įkiša. (*Krato vaikų užklo-dus ir meta žemėn*).
- RUSAS: Sakiau, kad nieko nėra!
- RUSĖ: Tik reikia gerai jieškoti. Kiti vis randa. Jie turi visokių gėrybių prisinešę. Toks tu ir vyras. Kiti vis pirma už mus

atbėga ir randa. Pasitaikė vieną kartą mums pirmiems
atlikti, tai tu nė pajieškoti nenori.

RUSAS: Gal seniau ir rasdavo ką. Dabar jau tiek metų jie čia
vargsta, visa išmainė ir suvalgė, jei ir buvo ką atsivežę.

RUSĖ: Gal ir surijo, bet jei rytoj komisarai ras, tai tu galėsi pirš-
tus iš pavydo kramtyti.

RUSAS: Nepavydžiu aš jiems šito ašarų turto. Einam namo. Dar
užeis kas, tai pateksim į daboklę, nors ir nieko neradę.
Žinai, komisarai nori, kad jiems visa tektų. (*Kaziukas su-
nirna. Rusai išbėga. Pro atviras duris veržiasi vėjas ir
lekia sniegas*).

KAZIUKAS: Mamytė, tai tu parėjai? Vaikai, kelkite, mamytė parėjo!!!

VAIKAI: (*Šokdami iš guolio*) Kas? Kur? Mamytė? Kur ji?!

KAZIUKAS: Nėra... Tai tik prisisapnavo! O rodos tikrai mačiau, pa-
rėjo. Girdėjau kalbėjo. Tokia graži balta, kaip angelas;
tokia linksma.

PETRUKAS: Nėra..?

BIRUTĖ: O kaip būtų gerai, kad būtų nesapnas.

MARYTĖ: Šalta, kodėl taip šalta?

KAZIUKAS: Kas atidarė duris. Sėskite arčiau, prie ugnies, aš uždary-
siu duris. (*Vaikai sėda prie ugnies*).

MARYTĖ: Rankutes skauda. Labai skauda. Gelia. (*Petrukas į de-
gia švarkelio skvernu*).

PETRUKAS: Dabar tau geriau? Dabar nešalta? (*Vėjas atpučia duris*)

MARYTĖ: Ne, ne, man nešalta, man šilta, labai šilta, net ant širdies
saldu. Aš noriu miego.

BIRUTĖ: Kaziuk, kodėl ugnelė tokia šalta?

KAZIUKAS: Ar tau šalta? Šalta? Negali būti! Šalta. Man taip šilta,
net liežuvukui šilta. (*Vaikai silpsta, miega, šyla. Girdėti
garsai. "Mamytė, tai tu? Tu jau parėjai?.. Tu jau daugiau
neišeisi, ne? Kaip gerai. Mes visi būsimė kartu". Pamažu
viskas tyla. Kambaryje darosi visiškai tamsu. Tamsoje
pasirodo maži žibintėliai. Aplink vaikus renkasi maži
angeliukai. Staiga visa scena sušvinta, įeina didysis an-
gelas*).

ANGELAS: Ramybė šiam skurdžiam kampeliui. (*Į angeliukus*) Bro-
liukai, čia gyvena šiandakt mirusios motinos našlaičiai.

I ANGELIUKAS: Broli, jiems šalta!

II ANGELIUKAS: Jie dreba nuo šalčio.

III ANGELIUKAS: Kambaryje pilna vėjo, šalčio ir sniego.

ANGELAS: Jie jau nieko nejaučia. Jiems jau gera ir šilta...

Taip meldėsi sniege sukritusi motina iki paskutinio ato-
dūso.

ANGELAS: Ir Viešpats negalėjo atsakyti jai jos paskutinio prašymo. O mirštančios motinos malda!.. Daug maldų esu nešęs prie Galybių Viešpaties kojų, bet tokios galingos ir nuoširdžios maldos, dar nebuvo matęs.

IV ANGELIUKAS: Angele, ką prašė motina Dievulį?

V ANGELIUKAS: Ką maldavo paskutinę valandą?

VI ANGELIUKAS: Prašymas turėjo būti geras, jei Dievulis norėjo išklausyti.

VII ANGELIUKAS: Jei būtų prašiusi ką bloga, ar nereikalinga, nebūtų išklausyta.

ANGELAS: Ji meldė Viešpaties pasigailėti jos mažų našlaitėlių. Kad neleistų jiems vargti svetimam krašte, tarp svetimų žmonių. Ir galybių Viešpats tarė: "Dar šią šventą Kalėdų naktį jie susirinks į savo motinos glėbį savo sosto papėdėje". Štai dabar jie visi jau miega ir sapnuoja gražų Kalėdų nakties sapną. Bet tai yra jau paskutinis jų sapnas žemėje. Šaltis savo grubiais pirštais greitai jį nutrauks, kartu su suvargusiais jų gyvybės siūlais. Pinkite šį paskutinį sapną Kalėdų Nakties legendomis ir šventomis giesmėmis. Aš jų mintis ir mažutes bešalančias širdukes nuvesiu į baltu pūku užklotą, miškais apsuptą mažytę tėviškęs sodybą. Mažieji ją tik iš savo motulės pasakų tepažįsta, tačiau taip troško dar bent kartą ten sugrįžti. Troško sėsti prie bendro Kūčių stalo ten, kur kartą kartos šiai apeigai rinkdavosi, kur senos nuo darbų sugrubusios protėvių rankos laužė šventintą duoną. Budėkite čia, prie jų iki šventosios gimimo valandos, o paskui kartu su jais kilkite kelionei.

I ANGELIUKAS: Šventai išpildysime Tavo paliepimą.

II ANGELIUKAS: Darysim visa kuo geriausiai.

III ANGELIUKAS: Kaip išmanom ir kaip galim.

ANGELAS: Tai patiks Jėzuliui. Toks buvo jo noras. Ramybė Jums. *(Išeina)*.

V ANGELIUKAS: Pagiedokim mažyčiams kalėdinę giesmę.

ANGELIUKAI: Tikrai, pagiedokim. *(Kalėdinė giesmė. Giesmei nutilus kanklių muzika)*.

VIII ANGELIUKAS: Ar girdite? Kai girdžiu šventąją arfą, neiškenčiu nejudėjęs.

VII ANGELIUKAS: Muzika ir mano kraują, pačiam širdies vidurėlyje, virina.

II ANGELIUKAS: Mes galim labai pamažu pažaišti.

I ANGELIUKAS: Vaikučiai mus matys ir džiaugsis.

V ANGELIUKAS: Kitus palinksminsim ir mes patys pasidžiaugsim.

A. Bendorius

Kai Antanukui suėjo dvylika metų, jis baigė mokyklą. Ta proga tėvelis jam nupirko dviratį. Jis susitaręs su savo vyresniu draugu Algiuku, iškeliavo į patį pietinį Lietuvos galą. Jis gyveno Alytuje, kuris yra taip pat pietinėj Lietuvos dalyj, prie Nemuno upės, bet jie nutarė pakeliauti dar toliau į pietus. Antanukas jau mokėjo dviračiu važiuoti, bet dar buvo neįgudęs ir dėl to jam kelionė buvo sunki. Pasi-taikė karšta vasaros diena, buvo trošku, burna džiūvo, atrodė, kad ir liežuvis pasidarė sausas. Nekartą pakelėse sustodavo pas kaimiečius šalto vandens atsigerti. Bet juo dažniau gėrė, juo daugiau prakaitavo ir labiau troškino.

Kelias sausas, tiesus, lygus, išklotas skaldytais akmenėliais. Toks kelias vadinasi plentas. Jis nutiestas per daugybę kalnelių ir klonių. Nuo kalnelio važiuoti smagu, dviratis pats rituoja, bet prieš kalnelį reikia sunkiai kojomis minti. Kai kurie kalneliai tokie augšti, kad tenka nuo dviračio nultipti ir pėsčia dviratį užsivesti.

Po poros valandų kelionės jie pasiekė didelį Daugų ežerą. Antanukas panoro jame išsimaudyti, bet Algiukas sudraudė, nes jis žinojo,

III ANGELIUKAS: Džiuginti kitus ir džiaugtis, juk tai kilnu.

(Angeliukų šokis. Kalėdinė giesmė. Paskui skamba varpai. Angeliukai pamaldžiai klausosi.)

IV ANGELIUKAS: Bus laikas keliauti.

III ANGELIUKAS: Tolimas kelias.

I ANGELIUKAS: Pažadinkim vaikučius.

(Angeliukai žadina vaikučius, ima juos už rankų ir gražiai eilute eina laukan. Varpai gaudžia garsiau).

UŽDANGA

(Bus daugiau)

kad Daugų ežeras yra labai gilus, ypač ties ta vieta, kur jie buvo sustoję — arti kranto, netoli nuo plento. Dėl to tik pasigrožęję ežero ir jo kalnuotų apylinkių reginiais, pasileido tolyn. Dar po gerų dviejų valandų kelionės jie pasiekė Merkio upę ir prie jos esantį Varėnos miestelį. Varėnos apylinkės nekalnuotos, lygios, žemė smėlinga ir dėl to nederlinga. Kviečiai joje visai neauga. Rugiai auga pakenčiamai. Užtat ji puikiai tinka grikiams ir bulvėms. Apylinkėj didelis pušų miškas, visur sausa, kvepia pušų sakai miške, o laukai baltuoja žydinčiais grikiais. Grikių laukai — tai bičių rojus. Jų žiedai turi kvepiančio nektaro, iš kurio bitės gamina medų. Dėl to grikių laukai maloniai kvepia ir juose dūzgia begalės bičių. Keliauti pro žydinčių grikių laukus yra tikrai didelis malonumas. Nemažiau malonu yra valgyti ir skanią grikių tyrę.

Pati Varėna nieku nepasižymi, dėl to mūsų keliauninkai tik pernakvoję išvyko toliau į Perloją, kuri garsi savo praeitimi. Apie ją rasite kitame "Eglutės" numeryje.

M I S L Ė S

(Prisiuntė Pr. Alšėnas)

Močia viduryje, vaikai aplinkui.

Ar tai girioje, ar tai sode, ar tai lauke gimęs, gyvas būdamas niekad saulės nemato.

Dvi geldaitės, dvi paltaitės, ant viršaus kepuraitė užmauta. Maža klėtelė visa skatikėliu dengta.

Maža, maža vygelė, o toj vygelėj, guli mažas vaikelis.

Geltona vištelė po žeme karkina.

Galvą nuo kūno visą nukirto, kraujas nubėgo, liemuo nuvirto.

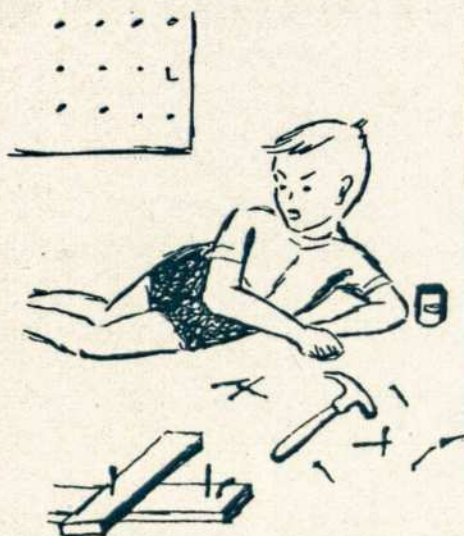
Mergelė balta, marškiniai raudoni, kai juos velka, tai verkia.

Kukutis pažemutis suko lizdą tarp lapų, padėjo kiaušinių šimtatrynį.

Du lekia, du stovi, du ant vietos linguoja.

(Atsakymai psl. 31)

ALGIS IR ALYTĖ

Mėtos įrankiai ir vinys!
Tinginėlis paskutinis,
Šitas vaikas viską ima,
Bet atgal padėt nežino.

Jei tik reikia jam plaktuko,
Štai, čia įrankiai tėtuko.
Kada Algis ką nors ima,
Vėl tvarkingai pakabina.

Pažiūrėjusi į spintą,
Kur suknelių prikabinta,
Su gražiausia ši mergaitė
Į mokyklą nori eiti.

— Kurią šiandien imt, mamyte ?—
Klausia mandagiai Alytė.
Be ožiuku, be kaprizų
Velkas ką mama paskyrė.

TRUPUTĮ PAGALVOK

VARGŠAS KIŠKIS

Iško kiškis į daržą ir prisikasė morkų. Bet ten pat ėsti bijojo: nutarė grobį į mišką nusinešti ir ten sudoroti. Neša kiškis morkas, sulinkęs nuo sunkios naštos. Staiga sutinka lokį.

— Ė, bičiuli, įkliuvai! — sušuko lokys. — Gerus pietus turėsiu! Apsiverkė kiškis, maldauja:

— Pasigailėk, dėde loky, neėsk, aš tau morkų duosiu.

Pasižiūrėjo lokys į kiškį ir klausia:

— O ar daug duosi?

— Imk, dėdele, pusę mano morkų, — atsako kiškis.

— Pusės man maža, — murma lokys. — Žiūrėk, aš didelis, o tu toks mažas! Argi pusiau dalinsime morkas? Daugiau duok!

Nors ir gaila kiškiui, bet turėjo sutikti. Atidavė lokiui pusę savo morkų ir dar pusę mokes pridėjo. Paleido jį lokys. Straksi kiškis per krūmus, skuba namo. Tik kur buvus kur nebuvus, laputė — kapt jį už uodegos.

— Stok, kiškeli, — šaukia, — neištrūksi! Seniai tavęs čia laukiu, išalkau belaukdama.

Nusigando kiškis, apsiverkė:

— Paleisk mane, aš tau morkų duosiu.

Pasižiūrėjo laputė į kiškį, pasižiūrėjo ir paklausė:

— Ar daug duosi?

— Imk pusę, o kitą pusę palik man.

— Pusės man maža, — atsako lapė. — Žiūrėk, kokia aš didelė, o tu mažas! Argi pusiau dalinsime morkas? Daugiau duok!

Nors ir gaila kiškiui, bet ką padarysi? Turėjo atiduoti pusę savo morkų ir dar pusę morkos pridėjo.

Paleido jį lapė. Parbėgo kiškis namo, krito į guolį ir verkia:

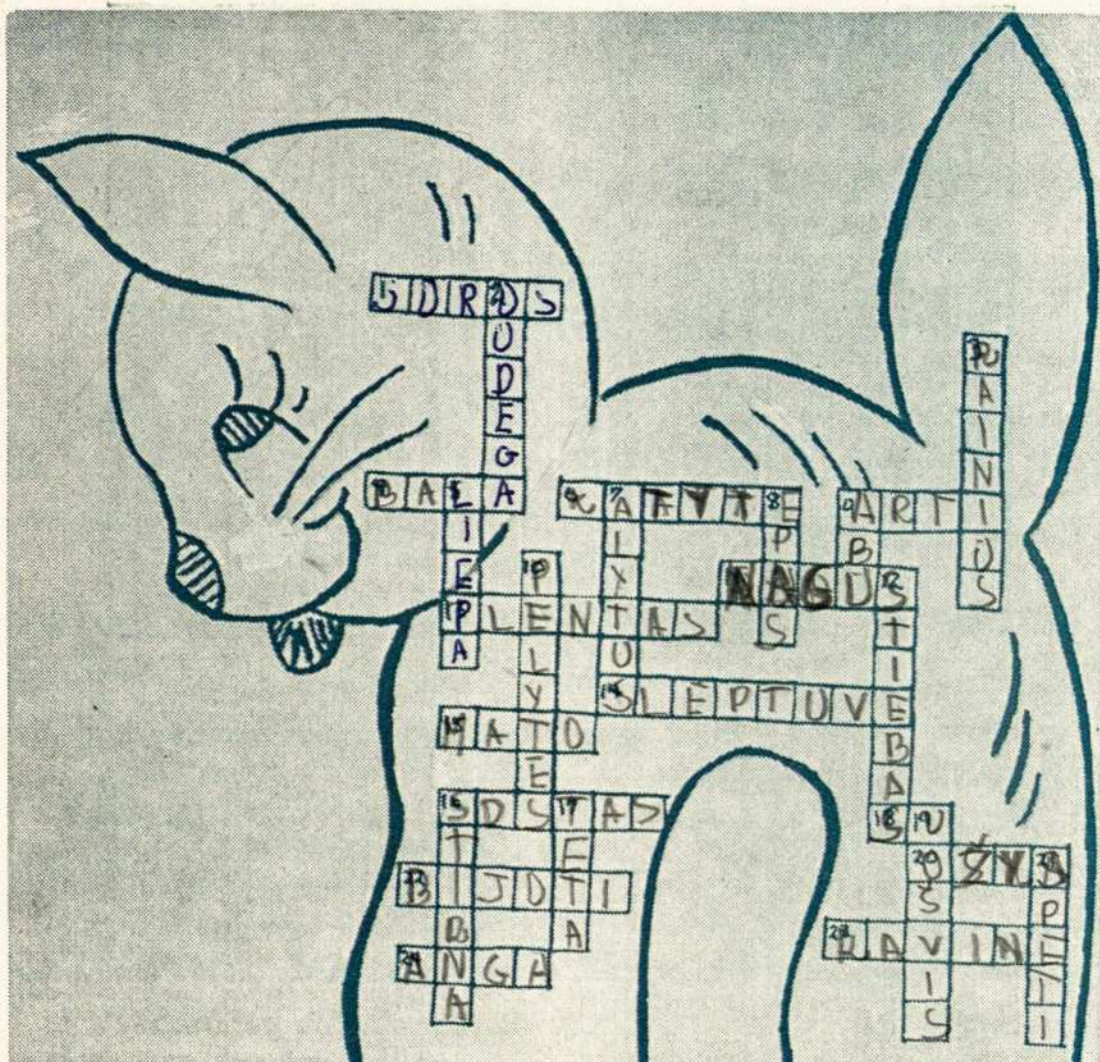
— Vargšas aš, vargšas! Nuskriaudė mane žvėrys: tiktai vienui vieną morką tepaliko.

Sugrauzė kiškis paskutinę morką ir užmigo.

Kol jis miega, pamėgink sužionti, kiek morkų turėjo kiškis, kiek jų gavo lokys ir kiek lapė?

(Atsakymas psl. 31)

KATYTĖS GALVOSŪKIS

Skersai:

1. Jūros vanduo yra...
4. Pelkė.
6. Kas atvaizduojama šiame galvosūkyje?
9. Priešinga žodžiui "toli".
11. Katytė turi ilgus
13. Lygus, gristas kelias.
14. Vieta pasislėpti
15. Net naktį katytė gerai...
16. Karaliaus kėdė.
18. Prielinksnis.
20. Ožkos patinas.
22. Turėti baimės.
23. Vieta, kur kavą geria.
24. Skylė, įėjimas.

Žemyn:

2. Katytės... yra labai ilga.
3. Ruožuotai margo katino vardas.
5. Mėnuo po birželio.
7. Miestas pietinėje Lietuvos dalyje.
8. Ilga, eiliuota pasaka apie tautos herojų.
9. Abudu (sutrumpinta).
10. Katės mėgsta gaudyti
12. Stulpas.
16. Lieknas elnių šeimos gyvulys.
17. Mamos sesuo.
19. Žmonos ar vyro tėvas.
21. Daryti spėjimą.

(Atsakymai psl. 31).

PAS SKAITYTOJUS

Miela Sesele,

Įdedu dvi nuotraukėles iš mano suorganizuotos lietuvių kalbos mokyklėlės, Lemont, Illinois.

Per pamokas mes nuolat skaitom "Eglutę", kas mums padeda geriau pažinti Lietuvos kraštą ir jos istoriją. Visi mokyklos vaikai prenumeruoja laikraštėlį ir jį mielai skaito. Pastebėjau, kad vaikai su dėmesiu skaito garsių žmonių, šventųjų, prezidentų, mokslininkų, muzikų, pasižymėjusių vaikų biografijas bei jų darbus. Laikraštėliui paremti įdedu \$5.

Su gilia padėka ir pagarba

Ona Abromaitienė

Konkursas Mažiesiems Rašytojams

“Eglutė” skelbia konkursą. Jame gali dalyvauti visi vaikai iki 15 metų amžiaus. Konkurso mecenatas **Kun. dr. J. Prunskis** šiam reikalui paskyrė \$75.00.

Pirma premija: \$35.00, antra premija: \$25.00, trečia premija: \$15.00.

Uždavinys: Parašyti pasaką arba eilėraštį, naudojant visus žemiau duotus žodžius. Jų yra penkiolika (žodžius galima bet kokioj formoj ir bet kokia eiga naudoti). Naudojant čia duotus žodžius, visus pabraukite linija:

vaivorykštė	debesėliai	dienovidis
drugeliai	šermuo	purienos
senolė	kalnai	žalsvas
pilis	žara	liepsnos
audra	srauni upė	praregėjo

Kūriniai bus vertinami pagal originalumą ir taisyklingą lietuvių kalbos naudojimą.

Amerikoj ir Kanadoj gyvenantieji savo kūrinius “Eglutei” prisiunčia iki spalio 30 d., o kitų kraštų (kadangi “Eglutė” gauna vėliau) iki gruodžio 1 d.

Po kūrinėliu pasirašykite slapyvardžiu. Ant kito voko užrašykite savo slapyvardį ir įdėkite slapyvardį, tikrą vardą ir pavardę, amžių, adresą ir fotografiją. Užklįjavę atsiųskite kartu su konkursiniu rašinėliu.

Kurie dar nemokate lietuviškai rašyti, galite paprašyti tėvelių Jums diktuojant užrašyti, bet turi būti Jūsų originalios mintys ir sakiniai.

VISI PARODYKIME SAVO TALENTUS IR DALYVAUKIME “EGLUTĖS” KONKURSE!

GALVOSUKIŲ ATSAKYMAI

Mislės: psl. 26. — Medis; medžio šerdis; ažuolo gilė; aguona; pupa; morka; kopūstas; svogūnas; agurkas; viksvos.

Vargšas kiškis: psl. 28. — Kiškis turėjo 7 morkas. Lokiui jis davė $3\frac{1}{2} + \frac{1}{2} = 4$ morkas; jam liko 3. Lapei davė $1\frac{1}{2} + \frac{1}{2} = 2$ morkas.

Katytės galvosūkis: psl. 29. — Skersai: 1. sūrus, 4. bala, 6. katytė, 9. arti, 11. nagus, 13. plentas, 14. slėptuve, 15. mato, 16. sostas, 18. su, 20. ožys, 22. bijoti, 23. kavinė, 24. anga. Žemyn: 2. uodega, 3. Rainius, 5. liepa, 7. Alytus, 8. epas, 9. abu, 10. pelytes, 12. stiebas, 16. stirna, 17. teta, 19. uošvis, 21. spėti.

Rugsėjo ŠVENTĖS ir VARDINĖS

ALP 1985
Larch.

1. Egidas, Verena / Daugvinas, Burvilė
2. Steponas, Maksima / Protenis, Tugaudė
3. Pijus X, Erazma / Sirtautas, Mirga
4. Ultanas, Rožalija / Karigaila, Gerimantė
5. Alvitās, Laurentas / Erdenis, Dinga
6. Letas, Beata / Vaištautas, Skuda
7. Alkmundas, Regina / Barintas, Dita
8. **MARIJOS GIMIMAS**
Adrijonas, Etelburga / Vytaras, Daumantė
9. Gorgonas, Osmana / Vindminas, Gasta
10. Mikalojus, Menodora / Tautgirdas, Dargvilė
11. Almiras, Helga / Stantas, Guta
12. **MARIJOS VARDAS**
Jeronidas, Ensvida / Vadotas, Tolminė
13. Nektaras, Eulogas / Birmantas, Banga
14. **ŠV. KRYŽIAUS IŠAUGŠTINIMAS**
Krescencijonas, Saliustija / Eisvinas, Dringa
15. **SKAUSMINGOJI DIEVO MOTINA**
Rolandas, Melita / Visimantas, Nautinga
16. Kornelis, Liudmila / Rimgaudas, Norimantė
17. Lambertas, Kolumba / Mantvinas, Ašmintā
18. Juozapas iš Kupertino, Regintridas / Mangaila, Aura
19. Januaras, Konstancija / Girvinas, Praurimė
20. Eustakas, Pilypa / Stegutas, Gata
21. Matas, Ifigenija / Kantotas, Viskintė
22. Tomas iš Villanovos, Emerita / Tarvinas, Virma
23. Linas, Teklė / Galintas, Taga
24. **MARIJA BELAISVIU IŠPIRKĖJA**
Rustikas, Germaras / Gedvinas, Sana
25. Kristoforas, Ričarda / Jaunutis, Gelida
26. Kiprijonas ir Justina / Vydenis, Gintarė
27. Kozmas ir Damijonas / Kovaldas, Daugilė
28. Vaclovas, Lijoba / Tautvydas, Visgirdė
29. Mykolas Arkangelas, Gudelija / Kešgaila, Lita
30. Jeronimas, Sofija / Žymantas, Tyda

91. 189357
EGLUTĖ Sveikina Visus, Kurie Švenčia Vardines!